

Τα άπειρα πεπρωμένα μας

Έχουν αγαπηθεί
σε χίλιες
διαφορετικές
ζωές.

Έχουν σκοτώσει
ο ένας τον άλλο
σε κάθε μία
από αυτές.

LAURA STEVEN

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα άπειρα πεπρωμένα μας**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Our Infinite Fates
Από τις Εκδόσεις Penguin Random House Ireland, Δουβλίνο 2025
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Laura Steven
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δημήτρης Μελικέρτης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γιώγώ Τρικεριώτη

© Κειμένου: Laura Steven, 2025
© Εικονογράφησης: Virginia Allyn, 2025
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2025

ISBN 978-618-01-6161-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για τους σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται (ή προφυλάσσεται) από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

LAURA STEVEN

Τα άπειρα πεπρωμένα μας

Μετάφραση: Δημήτρης Μελικέρτης

Στον Μπλερ, το φως της ζωής μου

Οι σημειώσεις είναι του μεταφραστή.

Η ΚΟΡΔΕΛΑ ΠΟΥ ΕΔΕΝΕ τους καρπούς τους μεταξύ τους ήταν κόκκινη σαν πληγή.

Ήταν προς τα τέλη του μήνα Σολμανιούδου και ωραία μέρα για γάμο. Λιγοστά σύννεφα περιφέρονταν στον χλωμό ουρανό. Η θάλασσα έσκαγε στην παραλία με τα βότσαλα και ο απογευματινός ήλιος θρυμματίζε την επιφάνειά της σε χρυσά θραύσματα. Στρογγυλεμένοι βράχοι ξεπρόβαλλαν από τον ρηχό αφρό, νοτισμένοι με αλμύρα και την αδιόρατη ηχώ του τραγουδιού των σειρήνων – αν κάποιος πίστευε σε τέτοια πράγματα, στα οποία η νύφη δεν πίστευε.

Πίστευε όμως στην αγάπη και στον άντρα που στεκόταν μπροστά της.

Τα μακριά καστανά μαλλιά του γαμπρού ήταν πλεγμένα με χάλκινες κλωστές. Η γενειάδα του –εντυπωσιακά πυκνή για έναν άντρα που ακόμη δεν έχει κλείσει τα δεκαοχτώ– ήταν πλεγμένη με μεταλλικούς κρίκους και πορσελάνινες χάντρες, αρωματισμένη με ρητίνη πεύκου και φασκόμηλο από το καλύτερο έλαιό του. Φορούσε έναν κομψό σκούρο χιτώνα και παντελόνι, ένα χρυσό βραχιόλι και μια δερμάτινη ζώνη δεμένη στη μέση του. Από τη ζώνη κρεμόταν ένα περίφημο μακρύ σπαθί, η λαβή του οποίου ήταν διακοσμημένη με ρουμπίνια. Οικογενειακό κειμήλιο.

Ένα χαμόγελο έκανε το στραβό στόμα του γαμπρού ν' ανοί-

ξει διάπλατα, ενώ τα μάτια του έλαμπαν από χαρά. Γνώριζε τη νύφη από τη μέρα που γεννήθηκε και ονειρευόταν αυτή τη μέρα για πάνω από μια δεκαετία. Ήταν η χρυσή κλωστή που διέτρεχε τη ζωή του, δένοντας το παρελθόν και το μέλλον του σε έναν αρμονικό φιόγκο.

Η νύφη, ωστόσο, ήταν μαζεμένη σαν ελατήριο. Ντυμένη με ένα μακρύ λινό φόρεμα στο πιο χλωμό κρεμ χρώμα και κεντημένο με ασημένιες χάντρες, παρουσίαζε μια ψηλή, λυγερή σιλουέτα.

Κάθε σφγιγμένη γραμμή του σώματός της βρισκόταν σε αναμονή.

Εν μέρει κυνηγός, εν μέρει κυνηγημένη.

Ο γαμπρός μετά βίας το πρόσεξε. Ήταν πολύ απορροφημένος από τη στιγμή, από το κρώξιμο των γλάρων και από τα εθιμοτυπικά λόγια της πρεσβυτέρας που διεξήγαγε την τελετή.

Καθώς αντάλλασσαν τυπικότητες, τα χέρια τους παρέμεναν δεμένα. Η κόκκινη κορδέλα ήταν φτιαγμένη από τον χιτώνα της μακαρίτισσας μητέρας του γαμπρού, ώστε να παίξει κι εκείνη ρόλο στην τελετή. Πράγματι, ο γαμπρός αισθανόταν την παρουσία της μητέρας του, τόσο σαν φάντασμα εκεί κοντά όσο και ως μια καθησυχαστική αίσθηση σταθερότητας γύρω από τον καρπό του. Η καρδιά του φούσκωνε, πιέζοντας επώδυνα τον κλωβό των πλευρών του.

Λόγω της παράξενης επιμονής της νύφης, αντάλλαξαν όπλα αντί για δαχτυλίδια. Μαχαίρια, σφυρηλατημένα από τον αδελφό της, με τις κυρτές ασημένιες λεπίδες να φέρουν χαραγμένο το σύμβολο του Βάλκνουτ. Ο Όντιν ήταν ο αγαπημένος θεός του γαμπρού· τον έλκυε ανεξήγητα η διαπλοκή του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος, ο αένας κόμπος της ζωής, του θανάτου και της αναγέννησης.

Η ρυτιδιασμένη πρεσβυτέρα έγενεψε στον γαμπρό να εκφωνήσει τους όρκους του.

«Στο φως του ήλιου και στη δύναμη των θεών», είπε ο γαμπρός, με έναν βόλο συγκίνησης να κυλά στον λαιμό του, «υπόσχομαι να σε αγαπώ και να σε τιμώ για πάντα».

Τράβηξε το σπαθί του και ακούμπησε τη στολισμένη με πετράδια λαβή του στον ώμο της νύφης.

Η πρεσβυτέρα έγενεψε άλλη μια φορά, επίσημα, σχεδόν πένθιμα. «Πιστεύω ότι η νύφη έχει γράψει τους δικούς της όρκους».

Κάτι παράξενο πέρασε από το γερασμένο πρόσωπο της πρεσβυτέρας.

Περιφρόνηση;

Η νύφη ανατρίχιασε. Κρύωνε αφότου αφαίρεσε ιδρώνοντας την παρθενιά της στις θερμές πηγές την προηγούμενη, και η απάθεια της πρεσβυτέρας ήταν ανησυχητική.

Το αεράκι δυνάμωσε και η θάλασσα άρχισε να σχηματίζει αιχμηρές κορυφές.

Η φωνή της νύφης ήταν σιγανή, κρυστάλλινη, καθώς μιλούσε στον αρραβωνιαστικό της. «Όπως το λίκνισμα της θάλασσας και το γύρισμα της παλίρροιας, η αγάπη είναι ένα κινούμενο, αιώνιο πράγμα. Ας μη φοβηθούμε την ανατολή και τη δύση, την άνοδο και την πτώση, το αιώνιο ρεύμα. Κάθε φορά που οι ψυχές μας συναντιούνται, ας βυθίζουμε τα σώματά μας στο καταγάλανο κύο και ας αφήνουμε τα κύματα να μας πλάθουν από την αρχή». Ένα δάκρυ γλίστρησε στο πεταχτό μάγουλό της. «Σ' αγαπώ, και σ' αγάπησα, και θα σ' αγαπώ».

Ο γαμπρός ακούμπησε το ζεστό μέτωπό του στο δικό της. «Σ' αγαπώ, και σ' αγάπησα, και θα σ' αγαπώ».

Περίμεναν μερικές στιγμές, σίγουροι ότι σύντομα θα άκουγαν την ευλογία της πρεσβυτέρας για την ένωσή τους. Ένα κύ-

μα έσκασε και άφρισε, και ένα σύννεφο καπνού υψώθηκε από την προ ολίγου αναμμένη φωτιά όπου θα ψηνόταν το κρέας για τη γιορτή.

Η σιωπή ξεδιπλώθηκε μια σπιθαμή παραπάνω και ένα μур-μυρητό ταξίδεψε ανάμεσα στο πλήθος.

Στο ροδοκόκκινο πρόσωπο του γαμπρού αποτυπώθηκε σύγχυση, όμως το σώμα της νύφης κατάλαβε κάτι τρομερό προτού προλάβει το μυαλό της, και μια προειδοποιητική καμπάνα χτύπησε βαθιά στο στήθος της.

Και τότε ακούστηκαν τα τραχιά, κοφτερά λόγια, σαν το δάγκωμα ενός φτυαριού στην παγωμένη γη.

«Νομίζατε πραγματικά ότι δε θα σας έβρισκα;»

Η νύφη και ο γαμπρός ύψωσαν τρομαγμένοι το βλέμμα και αντίκρισαν τα μάτια της πρεσβυτέρας να λάμπουν σαν καμίνια. Το ρυτιδιασμένο πρόσωπό της γινόταν λείο και τα νύχια της μάκραιναν, πάχαιναν, μαύριζαν.

Ο γαμπρός έπεσε προς τα πίσω. Χωρίς δισταγμό, η νύφη χτύπησε με τη γαμήλια λεπίδα της τον λαιμό του, ανοίγοντας μια σχισμή σαν στόμα, από την οποία ανάβλυσε αίμα.

Εκείνος πάσχιζε να πάρει ανάσα, αλλά δεν τα κατάφερνε.

Ταραχή πέρασε για λίγο από το πρόσωπό του προτού σωριαστεί στην ακτή με τα βότσαλα.

Η νύφη έπεσε ένα δευτερόλεπτο αργότερα, αγκομαχώντας, αν και ο δικός της λαιμός παρέμεινε άθικτος. Η αιματοβαμμένη λεπίδα έπεσε από το χέρι της, με το σύμβολο του Βάλκνουτ να λάμπει ακόμα στο αδιάφορο φως της ημέρας.

Το τελευταίο πράγμα που είδαν προτού σβήσει ο κόσμος ήταν η κόκκινη κορδέλα της μοίρας που εξακολουθούσε να δένει τους καρπούς τους.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΟΥ ΔΕΙΠΝΟΥ ΗΤΑΝ στρωμένο για φαγοπότι, αλλά δεν υπήρχε κανένα μαχαίρι για να κόψουμε το κρέας. Το τελευταίο πράγμα που χρειαζόμασταν ήταν να μαχαιρωθεί κάποιος ολιγάρχης πάνω από το *κάρνε ασάντα**.

Δώδεκα άτομα καθόμασταν γύρω από το τραπέζι, η οικογένεια Σόλα από τη μια πλευρά, η οικογένεια Κινιόνες από την άλλη. Σερβιτόροι κυκλοφορούσαν βιαστικά γύρω μας, σερβίροντας γαλάζια πιάτα γεμάτα με *πουπούζας*** και *γιούκα φρίτα****. Το φως της φωτιάς τρεμπάιζε στα ασημένια κηροπήγια και τα βήματα αντηχούσαν κάτω από τη θολωτή οροφή. Ο αέρας μύριζε ψημένο κρέας και κόλιανδρο.

«Πώς πάει η παραγωγή της Πακαμάρα;» ρώτησε ο μπαμπάκας, προσπαθώντας να κρύψει την ένταση στη φωνή του. Οι καλεσμένοι μας ήταν ιδιοκτήτες μιας μεγάλης φυτείας καφέ στο Τσαλατενάνγκο. «Κακή χρονιά για τις καλλιέργειες, έτσι δεν είναι; Δεν είχαμε σχεδόν καθόλου βροχερή περίοδο».

Ο σενιόρ Κινιόνες ανακάθισε στην ξύλινη καρέκλα. «Ο Ραφάελ πειραματίζεται με νέες τεχνικές επεξεργασίας, και η ποιό-

* Carne asada: κρέας στη σχάρα.

** Pupusas: χοντρό, ψητό ψωμί.

*** Yuca frita: τηγανητή ρίζα κασάβα.

τητα είναι εξαιρετική». Κάρφωσε τον πατέρα μου με ένα προκλητικό βλέμμα. «Θα συναντηθούμε με έναν μεγάλο Ευρωπαίο αγοραστή την επόμενη εβδομάδα».

«Χαίρομαι που το ακούω», είπε ο μπαμπάκας με σφιγμένα χείλη. Προφανώς ποτέ στη ζωή του δεν είχε χαρεί λιγότερο με κάτι που άκουσε.

Φημιζόταν για την οξυθυμία του, για τις ατελείωτες βρισιές του και τον θερμό χαρακτήρα του, όμως ήξερα ότι στην καρδιά του υπήρχε τρυφερότητα. Μια αδυναμία στη ροκ μουσική, μια αγάπη για την αρχιτεκτονική, μια πονηρή αίσθηση του χιούμορ. Γνήσια λατρεία για τα παιδιά του, η οποία δεν εκδηλωνόταν με γλυκανάλατα κομπλιμέντα ή διαβάζοντάς μας παραμύθια το βράδυ, αλλά με τον τρόπο που δούλευε μέχρι τελικής πτώσης για να μας προσφέρει μια καλή ζωή.

Μου έλειπε προτού καν πεθάνω ένα είδος προληπτικής θλίψης στο οποίο είχα συνηθίσει πολύ τους τελευταίους αιώνες. Σε μια μάταιη προσπάθεια αυτοσυντήρησης, το μυαλό μου έκανε πρόβα την απώλεια προτού ο θάνατος κλείσει τα δάχτυλά του, λες και η εξάσκηση θα μετρίαζε το χτύπημα. Ποτέ δεν το πέτυχε.

Τα δέκατα όγδοα γενέθλιά μου απείχαν μόνο λίγες μέρες. Πράγμα που σήμαινε ότι σύντομα θα ήμουν νεκρή.

Και στην επόμενη ζωή, ο μπαμπάς δε θα ήταν παρά ένας ξένος.

Ασυνείδητα, παρατηρούσα τους καλεσμένους μας και μετά τους υπηρέτες που τριγυρνούσαν γύρω από το τραπέζι, αναζητώντας εκείνη τη *σπίθα*, εκείνη την *έλξη*, εκείνο το... *κάτι*.

Όμως, η προσοχή μου δεν έπιασε τίποτα –κανέναν– ύποπτο.

Το να σκανάρω πρόσωπα ήταν μια παρανοϊκή τάση που μου έβγαине τόσο φυσικά όσο και η αναπνοή. Η υπερβολική επιφυ-

λακτικότητα δε με είχε σώσει ποτέ στο παρελθόν, κι όμως η συμπεριφορά αυτή ήταν πολύ βαθιά ριζωμένη για να την ξεριζώσω.

«Μπουέν προβέτσο»,* ανακοίνωσε η μαμά, κάνοντας νόημα στους καλεσμένους μας να αρχίσουν να τρώνε. Ήταν η τέλεια οικοδέσποινα με το λευκό φόρεμα με τα φουσκωτά μανίκια και το κατακόκκινο κραγιόν της, ωστόσο στα μάτια της ήταν χαραγμένη μια ανησυχία.

«Όλα θα πάνε καλά, μαμά», της είχα ψιθυρίσει στην κουζίνα προτού καταφθάσουν οι καλεσμένοι. «Όλοι σας θέλετε το καλύτερο για τα παιδιά σας. Αυτό είναι το μόνο που μετράει».

Μου είχε σφίξει το χέρι, αναστενάζοντας. «Πάντα πιστεύεις το καλύτερο για τους ανθρώπους. Για τις καταστάσεις. Δεν ξέρω από πού προήλθες, *μι ράγιο* δε σολ,** αλλά ελπίζω να μην αλλάξεις ποτέ».

Η φαμίλια Σόλα και η φαμίλια Κινιόνες ήταν παλιοί φίλοι που έγιναν άσπονδοι εχθροί. Τα συμφέροντά μας είχαν ως επί το πλείστον ευθυγραμμιστεί κατά τη διάρκεια του εικοστού αιώνα –οι φυτείες μας αγγίζονταν στα όριά τους–, ώσπου και οι δύο φάρμες καταστράφηκαν από έναν κακόβουλο εμπρηστή με το ξέσπασμα του Εμφυλίου Πολέμου. Οι οικογένειες κατηγορούσαν η μία την άλλη, ισχυριζόμενες ότι μια απόπειρα σαμποτάζ εναντίον των ανταγωνιστών τους είχε γυρίσει μπούμερανγκ στη δική τους γη.

Πλέον είχε κηρυχθεί προσωρινή ανακωχή, επειδή η απερισκεπτη αδελφή μου, η Σίλβια, είχε ερωτευτεί τον μεγαλύτερο

* Buen provecho: Καλή όρεξη.

** Mi rayo de sol: Ηλιαχτίδα μου.

γιο του Κινιόνες, και οι πατεράδες μας προτιμούσαν οποιαδήποτε σχετική αιματοχυσία να συμβεί *πριν* από τον γάμο.

«Λοιπόν», είπε ο σενιόρ Κινιόνες, δίνοντας το σήμα ότι η κουβεντούλα είχε τελειώσει. Κάρφωσε με το πιρούνι του ένα κομμάτι μοσχαρίσιο κρέας με μαύρες άκρες, σταματώντας στα μισά της διαδρομής προς το στόμα του.

Ο μπαμπάς έκανε μια γκριμάτσα. «Λοιπόν».

Ο σενιόρ Κινιόνες στένεψε τα μάτια του, όμως κανέναν από τους δύο άντρες δεν είπε τίποτε άλλο.

«Μπορούμε να παραλείψουμε την παράσταση των Μοντέγων και των Καπουλέτων, έτσι δεν είναι;» ρώτησα χαρούμενα, γεμίζοντας το στόμα μου με *γιούκα φρίτα*. «Για χάρη των παιδιών;»

Λίγο απερίσκεπτο, ίσως, αλλά προς υπεράσπισή μου ήμουν ένα αθάνατο ον που επρόκειτο να πεθάνει από μέρα σε μέρα.

Αυτό συνέβαινε πάντα όταν πλησίαζε η ημερομηνία του θανάτου μου – μια χαλάρωση της γλώσσας, μια διαρροή των μυστικών, μια αποκάλυψη των πραγμάτων που έπρεπε να ειπωθούν, αλλά ποτέ δε λέγονταν.

Η μαμά μου έριξε ένα προδοτικό βλέμμα, ενώ ο Ραφαέλ Κινιόνες, ο μεσαιός γιος της άλλης οικογένειας, έπνιξε ένα γέλιο στην άλλη άκρη του τραπεζιού. Τα σκούρα καστανά μαλλιά του έπεφταν σε κύματα γύρω από το πρόσωπό του και τα χείλη του συσπάστηκαν παιχνιδιάρικα.

«*No seas tan dundo*»,* ψιθύρισε η συνήθως σιωπηλή γιαγιά μου – ανέκαθεν με παρότρυνε να μην είμαι τόσο *χαζή*.

Ανασήκωσα τους ώμους. «Θα έπρεπε να το γιορτάζουμε. Ο έρωτας πλανάται στον αέρα, άλλωστε. *Love is in the aaair*».

* *No seas tan dundo*: Δεν είσαι τόσο ανόητη.

Αυτό το τελευταίο κομμάτι το τραγούδησα με παράφωνο κέφι, και ο Ραφαέλ δεν κατάφερε να καταπνίξει τα γέλια του.

Ο μπαμπάς με αγριοκοίταξε σαν να με προειδοποιούσε. «Αντέλα, καλύτερα να πας να...»

«Να πάρω λίγο αέρα;» χαμογέλασα γλυκά καθώς σηκωνόμουν και η αδελφή μου έμεινε με το στόμα ανοιχτό. «Συμφωνώ».

Χωρίς να ρίξω ούτε ματιά πίσω μου, έσπρωξα τις διπλές πόρτες από μαόνι που οδηγούσαν στην αυλή στη μέση του σπιτιού. Το τελευταίο πράγμα που άκουσα ήταν ο πατέρας μου να απολογείται για τα καραγκιοζιλίκια της κόρης του – μόνο και μόνο για να του απαντήσει απότομα ο σενιόρ Κινιόνες ότι είχε κληρονομήσει τη φωνή του μπαμπά στο τραγούδι.

Ο πάγος έσπασε.

Παρακαλώ, Σίλβια.

Δε φοβόμουν τις συνέπειες· η οργή του πατέρα μου δε θα με σκότωνε.

Μόνο ένα πράγμα –ένα άτομο– μπορούσε να με σκοτώσει.

Έξω, ο βραδινός αέρας ήταν ζεστός και στάσιμος. Τα δέντρα μακιλισουάτ βρίσκονταν σε έντονη ανθοφορία, με ροζ λουλούδια σε σχήμα σάλπιγγας να ανεμίζουν σαγηνευτικά σαν χορεύτριες με φούστες σε σχήμα καμπάνας. Όλα τα παραθυρόφυλλα σε χρώμα μπλε κοβαλτίου ήταν ανοιχτά.

Περπάτησα στα ψημένα πλακάκια από τερακότα μέχρι τη μικρή πισίνα σε σχήμα νεφρού στην πέρα γωνία. Βρισκόταν εν μέρει στη σκιά μιας πορτοκαλιάς, με χλωροφύκη στις θολές άκρες της. Βγάζοντας τις εσπαντρίγιες μου και σηκώνοντας τη μακριά φούστα μου –γαλάζια, κεντημένη με κόκκινα και χρυσαφιά τριαντάφυλλα– κάθισα στο πλάι και βύθισα τα πόδια μου στο δροσερό νερό. Από ένα καγκελόφραχτο πα-

ράθυρο του σπιτιού, άκουσα κάποιο αντικείμενο να πέφτει από έναν υπηρέτη κι εκείνον να καταριέται ψιθυριστά: «Που-τσικά!»*

Οι διπλές πόρτες άνοιξαν με θόρυβο και έκλεισαν ξανά, απελευθερώνοντας στο ενδιαμέσο μια έκρηξη από οργισμένες φωνές, και για μια στιγμή νόμισα ότι η μητέρα μου είχε έρθει να μου βγάλει κήρυγμα για το ότι δεν ελέγχω το στόμα μου.

Όμως, δεν ήταν η μαμά.

Ήταν ο Ραφαέλ.

Ο μεσαίος γιος των Κινιόνες κι εγώ πηγαίναμε στο ίδιο ιδιωτικό σχολείο και συχνάζαμε στα ίδια γεμάτα καπνό κλαμπ. Παρ' όλα αυτά, κινούμασταν σε διαφορετικούς κύκλους. Υπήρχε ένα είδος υποτιθέμενης αντιπάθειας ανάμεσά μας, αν και συχνά δεν είχε την ένταση που θα ήλπιζαν να έχει οι πατεράδες μας. Στην πραγματικότητα, δεν ενδιαφερόμουν και πολύ γι' αυτόν, όπως και να 'χει.

Ωστόσο, βλέποντάς τον να πλησιάζει, μου κόπηκε η ανάσα.

Θα μπορούσε να είναι...;

Όχι. Ποτέ δεν είχα νιώσει την παραμικρή υποψία όποτε ήμασταν μαζί.

*«Κε όντα;»*** ρώτησε πλησιάζοντας με μαλακά βήματα.

Δεν είπα τίποτα, μόνο στένεψα τα μάτια μου.

«Ήσουν αστεία εκεί πέρα». Υπήρχε ένα μειδίαμα στη φωνή του, σχεδόν σαν να με φλέρταρε. «Σαν να μη σε νοιάζει τι θα σου συμβεί».

Ανασήκωσα τους ώμους, προσπαθώντας να χαλιναγωγήσω τον ακανόνιστο καλπασμό της καρδιάς μου. «Είναι όλα τόσο...»

* Puchica: Να πάρει!

** ¿Qué onda?: Πώς πάει;

Προτού προλάβω να ολοκληρώσω την πρότασή μου, ένα μαχαίρι βρέθηκε στον λαιμό μου.

Μια απότομη έκρηξη αδρεναλίνης· ένας κούφιος λάκκος στο στομάχι μου. Η λεπίδα ήταν ζεστή από εκεί όπου ήταν χωμένη στην τσέπη του.

Έβγαλα έναν μακρόσυρτο αναστεναγμό, αφήνοντας τα μάτια μου να τρεμοπαίζουν και να κλείσουν. «Που να πάρει ο διάολος, Άρντεν».

Ο τόνος μου έσταζε σαρδόνια βαρεμάρα, όμως το στήθος μου χτυπούσε ξέφρενα. Όσες φορές κι αν δολοφονήθηκα, ποτέ δε γινόταν λιγότερο επώδυνο.

Και, στην πραγματικότητα, δεν είχα υποψιαστεί ούτε στιγμή τον Ραφαέλ.

Ο Άρντεν γινόταν όλο και καλύτερος σε αυτό.

Πώς ήταν δυνατόν να μην το ξέρω; Πώς δεν είχα νιώσει αυτό το σπαρακτικό δέσιμο της ψυχής, αυτόν τον οικείο μαγνητισμό; Πώς θα μπορούσα ποτέ να ελπίζω ότι θα προστατεύσω τον εαυτό μου, ότι θα επιβιώσω, αν δεν έβλεπα την απειλή να έρχεται;

«Είναι κρίμα, Έβελιν», ψιθύρισε, με την ανάσα του να χαϊδεύει το αυτί μου σαν μεταξωτό μαντίλι. Είχε γονατίσει στο ένα πόδι πίσω από την πλάτη μου, σαν να μου έκανε πρόταση γάμου. «Η Αντέλα Σόλα σου ταίριαζε».

Ξεροκατάπια, ενώ το μαχαίρι τσίμπησε το δέρμα μου. «Συνήθως με κάνεις να σε ερωτητώ πρώτα».

«Σκέφτηκα να αλλάξω τα δεδομένα».

«Μαλακίες».

Χτύπησα το κεφάλι μου όσο πιο δυνατά μπορούσα προς τα πίσω στο πρόσωπό του, τσακίζοντας τη μύτη του με μια αιμάτινη ριπή. Εκείνος μούγκρισε κι έπεσε προς τα πίσω, με το μαχαίρι να γλιστράει μακριά από τον λαιμό μου.

«Η Σιβηρία σε πλήγωσε όσο πλήγωσε κι εμένα». Τραβώντας τα πόδια μου έξω από την πισίνα, κυλίστηκα μακριά του, αναστενάζοντας καθώς τα γόνατά μου γδέρνονταν στα τραχιά πλακάκια. «Γι' αυτό κράτησες απόσταση αυτή τη φορά;»

«Πίστεψε ό,τι θέλεις».

Όρμησε προς τα εμπρός, με το χέρι τεντωμένο και τον σουγιά στραμμένο κατά το στήθος μου.

Απέφυγα το χτύπημα την τελευταία στιγμή. Χρησιμοποιώντας τη φόρα του εναντίον του, άρπαξα μια χούφτα μαλλιά στον αυχένα του και κοπάνησα το κεφάλι του στο έδαφος. Η πρόσκρουση αντήχησε στο μπράτσο μου, όπως το άλμα από ένα πολύ ψηλό κλαδί τραντάζει τα γόνατά σου.

Το μαχαίρι γλίστρησε στα πλακάκια, καθώς εκείνος σωριάστηκε άνευρος, όχι αναίσθητος, αλλά σίγουρα βλέποντας αστεράκια.

Με το αίμα να βρυχάται στα αυτιά μου, άρπαξα την ξύλινη λαβή του μαχαιριού και μετά γύρισα το σώμα του ανάσκελα. Βόγκηξε ζαλισμένος καθώς τον καβάλησα, με τα γόνατα τοποθετημένα εκατέρωθεν της μέσης του, και κάποιο προδοτικό κομμάτι του εαυτού μου άρχισε να πάλλεται εξαιτίας της αίσθησης του σώματός του κάτω από το δικό μου.

Συγκεντρώσου.

Αυτή τη φορά ήθελα να τον κοιτάξω στα μάτια καθώς τον σκότωνα.

Σε αντίθεση με το Ναούρου.

Πίεσα την άκρη του μαχαιριού κάτω από το πιγούνι του. «Και ακόμα δε μου λες γιατί με κυνηγάς σε κάθε ζωή».

«Είναι προσβλητικό που δε θυμάσαι».

Οι γοφοί του τινάχτηκαν απότομα στο πλάι καθώς προσπάθησε να με σπρώξει από πάνω του, και το έκανε με αρκετά αιφνίδια δύναμη ώστε πέτυχε.

Η λεπίδα τού έσκισε τον λαιμό ακριβώς τη στιγμή που πέφταμε και οι δύο στην πισίνα.

Με το κορμί του να χτυπιέται, πνίγηκε από το νερό και το ίδιο του το αίμα που ανάβλυζε. Το νερό ήταν ζεστό και παχύρρευστο και η λεπίδα γλίστρησε από το ήδη αδύναμο χέρι μου. Το στόμα και η μύτη μου γέμισαν με χλώριο καθώς πάσχιζα να πάρω ανάσα, ενώ τα χέρια μου έσπρωχναν μακριά του ή ίσως και προς το μέρος του, ένα συνονθύλευμα από τικκουάζ πλακάκια και μεταλλικές κατακόκκινες κορδέλες που στροβιλιζόνταν στο νερό.

Έπειτα, λες και τα νήματα της ζωής μας ήταν μοιραία πλεγμένα μεταξύ τους, ο δικός μου παλμός εξασθένησε.

Σαν τον ήλιο που βυθίζεται στον ορίζοντα, σαν αργή ορχήστρα που σιγά σιγά σβήνει.

Το παλιό αίμα να λιγοστεύει σε μια πρόσκαιρη μικρή ροή.

Αυτή η σύντομη ζωή πέρασε μπροστά από τα μάτια μου. Το απαίσιο τραγούδι του πατέρα μου, το σφιγμένο συνοφρύωμα της αδελφής μου καθώς ζωγράφιζε τις ακουαρέλες της, οι βελόνες της γιαγιάς μου που κροτάλιζαν μεταξύ τους, τα καυτά απογεύματα με τη μητέρα μου στη σκονισμένη πόλη, οι μυρωδιές του πηλού, του καφέ και της ζέστης, όλα τους καταδικασμένα από την αρχή.

Η θλίψη με διαπέρασε, πυκνή και αιχμηρή, δίχως η απώλεια να γίνεται ποτέ ευκολότερη, δίχως ο ξεριζωμός από την Ιστορία να είναι λιγότερο αποπροσανατολιστικός.

Λίγες στιγμές μετά την τελευταία πνιγμένη ανάσα του Ραφαέλ, το σκοτάδι που караδοκούσε στις παρυφές της όρασής μου με κατάπιε τελικά ολοσχερώς. Επιπλέοντας σε μια πορφυρή λίμνη, οι καρδιές μας σταμάτησαν να χτυπούν σαν μία.

Κάθε γαμημένη φορά.

ΙΣΩΣ ΤΕΛΙΚΑ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ
ΟΛΟ ΚΙ ΟΛΟ Η ΑΓΑΠΗ.

ΜΙΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΠΡΟΚΛΗΣΗ
ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ.

Η ΚΟΡΔΕΛΑ ΠΟΥ ΕΔΕΝΕ
ΤΟΥΣ ΚΑΡΠΟΥΣ ΤΟΥΣ
ΗΤΑΝ ΚΟΚΚΙΝΗ ΣΑΝ ΠΛΗΓΗ.

Η Έβελιν έχει ζήσει αμέτρητες ζωές.

Και σε καθεμία από αυτές, έχει σκοτωθεί πριν από τα δέκατα όγδοα γενέθλιά της.

Όμως, στην τρέχουσα ζωή της, η μικρή της αδελφή την έχει ανάγκη για να παραμείνει ζωντανή.

Προκειμένου να σώσει την αδελφή της και να ζήσει πέρα από τα δέκατα όγδοα γενέθλιά της, θα χρειαστεί:

- 1) Να βρει τον προαιώνιο εχθρό που την καταδιώκει σε κάθε της ζωή.
- 2) Να ανακαλύψει γιατί την κυνηγά, ώστε να σπάσει μια για πάντα την κατάρα.

Και, το σημαντικότερο, πρέπει να προσπαθήσει να μην τον ερωτευτεί... ξανά.

Από 14 ετών

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 28767